

N:o 93.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 Maj 1873.
— — — — Andra Kammaren den 24 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående frejdbetyg om personer, hvilka före 1865 års början blifvit för brott dömda.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 45.)

S. A. K.

Genom Kongl. Förordningen den 20 Januari 1865 angående förändrade stadganden i afseende på frejdbetyg, som af presterskapet meddelas, är förklaradt, att i de fall, då enligt särskilda författningar det är presterskapet anbefaldt att meddela betyg om personers frejd, dermed allenast förstås intyg, huruvida den ifrågavarande personen, vid den tid då frejdbetyget meddelas, är i följd af domstois utslag, deri ändring ej skett, förlustig medborgerligt förtroende för alltid eller på viss tid, men att nämnda förordning icke skall ega tillämpning i fråga om anteckning i prestbevis rörande brott, hvarför någon genom utslag, deri ändring ej skett, är vorden dömd före början af 1865, i hvilket fall bör förfaras i enlighet med hvad dittills varit iakttaget.

Genom den nya strafflagen med dess bestämmelser om förlust af medborgerligt förtroende för alltid eller på viss tid erhöill begreppet vanfrejd i legal bemärkelse en bestämdhet, som förut saknades. I anseende till den föga utveckling detta begrepp egde enligt den äldre lagen, har presterskapet, i brist på andra föreskrifter, i allmänhet beträffande brott,

hvarför någon blifvit dömd innan nya strafflagen infördes, gjort till regel att grunda fria betyg om personers frejd på de af domstolarne, jemlikt Kongl. kungörelsen den 4 Maj 1855, meddelade förteckningar å dem hvilka blifvit dömda eller under framtiden ställda för gröfre brott. Då sålunda en förbrytare, som för dylikt brott blifvit dömd efter den äldre lagen, aldrig kan erhålla, såsom det i allmänna språkbruket heter, »rent prestbetyg», oaktadt brottet, bedömdt efter nya strafflagen, antingen icke skulle hafva medfört förlust af medborgerligt förtroende eller ock medfört slik påföljd endast på viss tid, så befinner sig en sådan förbrytare i sämre ställning än den som blifvit dömd efter sistnämnda lag.

Riksdagen anser att olägenheterna af detta missförhållande kunde i hufvudsaklig mån afhjelpas derigenom, att anteckning om brottet icke finge i prestbeviset ega rum efter förloppet af någon viss tid från den dag då ådömda bestraffningen blifvit till fullo verkställd, hvilken tid synes lämpligen kunna bestämmas till tio år, hvarutöfver förlust af medborgerligt förtroende på viss tid enligt nuvarande lag icke må ådömas; och får Riksdagen alltså i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrifter derom, att presterskapet, vid utfärdande af frejdbetyg om personer, hvilka före 1865 års början blifvit för brott dömda, icke må, utom i det fall att den dömda är förklarad ärelös, göra anteckning om brottet sedan tio år förflutit från den tid då ådömda bestraffningen blifvit till fullo verkställd.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 24 Maj 1873.
